

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกัน และเรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกัน และเรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อเปรียบเทียบความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกัน และเรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกัน และเรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร

ตัวอย่างประชากรในครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ซึ่งมีทั้งนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย เรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดใหญ่ และชั้นเรียนที่มีขนาดเล็ก ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2539 กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวนี้เลือกโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นหลายขั้นตอน (Multi-Stage Stratified Random Sampling) โดยในขั้นแรกผู้วิจัยกำหนดขนาดชั้นเรียนจากการศึกษาจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีทั้งหมด 105 โรงเรียน ปรากฏว่าจำนวนนักเรียนในชั้นที่มีขนาดใหญ่ที่สุด 58 คน และในชั้นที่มีขนาดเล็กที่สุด 17 คน ผู้วิจัยนำจำนวนนักเรียนของแต่ละโรงเรียนมาเข้าโค้งปกติ เพื่อหาค่าส่วนที่สูงที่สุด และต่ำสุด ได้กลุ่มที่มีจำนวนนักเรียนในชั้นเรียนตั้งแต่ 41 คนขึ้นไปเป็นชั้นเรียนที่มีขนาดใหญ่ และกลุ่มที่มีจำนวนนักเรียนในชั้นตั้งแต่ 30 คนลงมาเป็นชั้นเรียนที่มีขนาดเล็ก ซึ่งจากการสำรวจพบว่า มีโรงเรียนที่มีชั้นเรียนขนาดใหญ่ 27 โรงเรียน และมีชั้นเรียนขนาดเล็ก 21 โรงเรียน จากนั้นผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากรโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จากกลุ่มโรงเรียนทั้งหมด 8 กลุ่ม (ซึ่งเป็นกลุ่มโรงเรียนตามการแบ่งกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนกลาง ของกรมวิชาการ) โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Sampling Random) โดยจำแนกออกเป็นโรงเรียนที่มีชั้นเรียนขนาดใหญ่กลุ่มละ 1 โรงเรียน โรงเรียนที่มีชั้นเรียนขนาดเล็กกลุ่มละ 1 โรงเรียน ได้โรงเรียนที่มีชั้นเรียนขนาดใหญ่ 8 โรงเรียน และโรงเรียนที่มีชั้นเรียนขนาดเล็ก 8 โรงเรียน รวมทั้งหมด 16 โรงเรียน จากนั้น ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย จากตัวอย่างประชากรโรงเรียน โรงเรียนละ 25 คน ได้นักเรียนจากโรงเรียนที่มีชั้นเรียนขนาดใหญ่ 200 คน และนักเรียนจากโรงเรียนที่มีชั้นเรียนขนาดเล็ก 200 คน รวมกลุ่มตัวอย่างประชากร 400 คน จากกลุ่มตัวอย่างประชากร 400 คนที่สุ่มได้ ผู้วิจัยนำมาจำแนกออกเป็นเพศหญิงและเพศชาย ได้กลุ่มตัวอย่างประชากรเพศหญิง 223 คน และกลุ่มตัวอย่างประชากรเพศชาย 177 คน

ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จุดประสงค์การเรียนรู้แบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก และวิธีสร้างแบบสอบตลอดจนการตรวจให้คะแนนงานเขียน แล้ววิเคราะห์เนื้อหาด้านทักษะการเขียนในแบบเรียนที่โรงเรียนในกลุ่มตัวอย่างใช้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษ 5-6 เพื่อนำมาใช้ในการสร้างแบบสอบ 2 ฉบับ ประกอบด้วยแบบสอบปรนัยซึ่งใช้วัดความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย 1 ฉบับจำนวน 65 ข้อ และแบบสอบอัตนัยซึ่งใช้วัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายอีก 1 ฉบับ โดยให้นักเรียนเขียนเรียงความเชิงอธิบายจำนวน 3 เรื่อง จากนั้นผู้วิจัยนำแบบสอบไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบตรงเชิงเนื้อหาและความถูกต้องเหมาะสมของแบบสอบก่อนนำไปทดลองใช้ 2 ครั้ง เพื่อหาค่าระดับความยาก ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเที่ยงของแบบสอบได้แบบสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ซึ่งประกอบด้วยแบบสอบปรนัยจำนวน 60 ข้อ คะแนนเต็ม 60 คะแนน มีค่าระดับความยากระหว่าง 0.33-0.75 มีค่าอำนาจจำแนก 0.20-0.48 และมีค่าความเที่ยงของแบบสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.91 ใช้เวลาในการสอบ 1 ชั่วโมง และแบบสอบอัตนัยซึ่งให้นักเรียนเขียนเรียงความเชิงอธิบายจำนวน 3 เรื่อง คะแนนเต็ม 60 คะแนน มีค่าระดับความยากของเรียงความเรื่องที่ 1 เท่ากับ 0.62 เรื่องที่ 2 เท่ากับ 0.41 และเรื่องที่ 3 เท่ากับ 0.35 ค่าอำนาจจำแนกของเรียงความเรื่องที่ 1 เท่ากับ 0.36 เรื่องที่ 2 เท่ากับ 0.47 และเรื่องที่ 3 เท่ากับ 0.52 และมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.71 ใช้เวลาในการสอบ 1 ชั่วโมง

สำหรับแบบสอบอัตนัย ผู้วิจัยได้นำมาทำการตรวจกับผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนภาษาอังกฤษจำนวน 2 ครั้ง เพื่อหาค่าความเที่ยงในการตรวจโดยใช้สูตรการหาค่าสัมพันธของเพียร์สัน (Person Product-Moment Correlations) ซึ่งค่าสหสัมพันธ์ที่ได้นั้นจะต้องมีค่า .70 ขึ้นไป จึงจะถือว่าค่าความสอดคล้องกันในระดับสูง (ประคอง กรรณสูตร, 2534: 162) ผลปรากฏว่า ได้ค่าความสัมพันธ์ในการตรวจเรียงความเรื่องที่ 1 เท่ากับ 0.85 เรื่องที่ 2 เท่ากับ 0.82 และเรื่องที่ 3 เท่ากับ 0.88

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่เรียนในชั้นเรียนขนาดใหญ่ และชั้นเรียนขนาดเล็ก จำนวน 400 คน แล้วนำกระดาษคำตอบของกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ แล้วนำมาคำนวณหาค่าทางสถิติ คือ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของนักเรียนที่มีเพศต่างกัน และนักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดต่างกัน โดยการหาอัตราส่วนวิกฤต (t-test)

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิง ที่เป็นตัวอย่างประชากร ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยได้เท่ากับ

58.31 ส่วนเพศชายได้ต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยได้เท่ากับ 47.62 และเมื่อพิจารณาแต่ละด้านของความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย พบว่า นักเรียนหญิงได้คะแนนความรู้สูงสุดในด้านเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน รองลงมาคือ ด้านกลไกในการเขียน ด้านคำศัพท์ และด้านความคล่องแคล่วในการสื่อความหมาย ตามลำดับ ส่วนนักเรียนชายได้คะแนนความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายสูงสุดในด้านกลไกในการเขียน รองลงมา คือ ด้านเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน ด้านไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยค ด้านคำศัพท์และด้านความคล่องแคล่วในการสื่อความหมาย ตามลำดับ

และเมื่อพิจารณาโดยจำแนกตามขนาดของชั้นเรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างประชากรที่เรียนในชั้นเรียนขนาดใหญ่ ได้ค่ามัธยเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม ส่วนกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เรียนในชั้นเรียนขนาดเล็กได้ค่ามัธยเลขคณิตคิดเป็นร้อยละต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยได้เท่ากับ 64.93 และ 42.23 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้านของความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย พบว่า นักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนขนาดใหญ่ ได้คะแนนความรู้สูงสุดในด้าน เนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน รองลงมาคือ ด้านกลไกในการเขียน ด้านคำศัพท์ ด้านความคล่องแคล่วในการสื่อความหมาย และด้านไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยค ตามลำดับ ในขณะที่นักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนขนาดเล็ก ได้คะแนนความรู้สูงสุดในด้านกลไกในการเขียน รองลงมาคือ ด้านเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน ด้านไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยค ด้านคำศัพท์ และด้านความคล่องแคล่วในการสื่อความหมาย ตามลำดับ

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรได้ค่ามัธยเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยได้เท่ากับ 51.32 ส่วนเพศชายได้ต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยได้เท่ากับ 42.82 และเมื่อพิจารณาแต่ละด้านของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย พบว่า นักเรียนหญิงได้คะแนนความสามารถสูงสุดในด้านกลไกในการเขียน รองลงมา คือ ด้านเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน ด้านคำศัพท์ ด้านความคล่องแคล่วในการสื่อความหมาย และ ด้านไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยค ตามลำดับ ส่วนนักเรียนชายได้คะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายสูงสุดในด้านกลไกในการเขียน รองลงมา คือ ด้านไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยค ด้านเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน ด้านคำศัพท์และด้านความคล่องแคล่วในการสื่อความหมาย ตามลำดับ

และเมื่อพิจารณาโดยจำแนกตามขนาดของชั้นเรียน พบว่า ค่ามัธยเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เรียนในชั้นเรียนขนาดใหญ่ สูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม ส่วนกลุ่มที่เรียนในชั้นเรียนขนาดเล็กต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยได้ค่ามัธยเลขคณิตคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 57.10 และ 38.02 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้านของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย พบว่า นักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนขนาดใหญ่ ได้คะแนนความสามารถสูงสุดในด้านกลไกในการเขียน รองลงมาคือด้านเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน ด้านคำศัพท์ ด้านความคล่องแคล่วในการสื่อความหมาย และด้านไวยากรณ์และโครงสร้าง

ของประโยค ตามลำดับ ในขณะที่นักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนขนาดเล็ก ได้คะแนนความสามารถสูงสุดในด้านกลไกในการเขียน รองลงมาคือ ด้านไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยค ด้านเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียน ด้านคำศัพท์ และด้านความคล่องแคล่วในการสื่อความหมาย ตามลำดับ

3. ในการเปรียบเทียบความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกัน พบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนรวมความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายของนักเรียนหญิงและชายแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักเรียนหญิงได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนรวม และคะแนนเมื่อแยกออกแต่ละด้านของความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายสูงกว่านักเรียนชาย และเมื่อเปรียบเทียบความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดต่างกัน พบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนรวมความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

4. ในการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกัน พบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนรวมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย ของนักเรียนหญิงและชายแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักเรียนหญิงได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนรวม และคะแนนเมื่อแยกออกแต่ละด้านของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายสูงกว่านักเรียนชาย และเมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดต่างกัน พบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนรวมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าวมีประเด็นสำคัญที่อาจนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. จากการวิจัยที่พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพศหญิง และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดใหญ่ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย เท่ากับ 58.30 และ 64.93 ตามลำดับ และได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย เท่ากับ 51.32 และ 57.10 ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าครึ่งของคะแนนเต็ม แสดงว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร 2 กลุ่มนี้มีความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ (2533: 9) อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนหญิงจะมีความถนัดในการเรียนภาษาได้ดี และกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เรียนในชั้นเรียนขนาดใหญ่จะอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนอยู่ในชั้นมาตรฐานและมีประสิทธิภาพ นักเรียนจึงมีความรู้ดี และมีความสามารถสูงด้วย ในขณะที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพศชาย และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดเล็ก

ได้คำมีชดิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย เท่ากับ 47.62 และ 42.23 ตามลำดับ และได้คำมีชดิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย เท่ากับ 42.82 และ 38.02 ตามลำดับ ซึ่งต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม แสดงว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร 2 กลุ่มนี้มีความรู้ และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษไม่ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ (2533: 9) อาจเป็นเพราะตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนชายจะมีความถนัดในการเรียนภาษาน้อย และโดยเฉพาะกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดเล็ก จะเป็นกลุ่มที่เรียนอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก ซึ่งด้านคุณภาพในการเรียนการสอนจะต่ำกว่าโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ เนื่องมาจากปัญหาด้านอาคารสถานที่ อุปกรณ์ และระดับความสามารถของนักเรียน ทำให้ไม่สามารถทำแบบทดสอบวัดความรู้และความสามารถในการเขียนเชิงอธิบายผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำได้

เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านของความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย พบว่า นักเรียนหญิง นักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนขนาดใหญ่ได้คะแนนความรู้สูงสุดด้านเนื้อหาที่สัมพันธ์กับเรื่องที่เขียนอาจเป็นเพราะนักเรียนหญิงและนักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดใหญ่ มีความมุ่งมั่นที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัย จึงได้ศึกษาและทำข้อสอบด้วยตนเองมากจึงมีความคุ้นเคยกับการทำข้อสอบทักษะอ่านที่วัดความรู้เกี่ยวกับการหาประโยคใจความหลักของเรื่อง และประโยคที่มีใจความเกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่อง จึงนำความรู้ส่วนนั้นมาประกอบกับทักษะเขียนได้เป็นอย่างดีเพราะความรู้ความสามารถในการอ่านกับการเขียนมีความสัมพันธ์กัน ส่วนการที่นักเรียนชายและนักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนขนาดเล็กได้คะแนนความรู้สูงสุดในด้านกลไกในการเขียนอาจเป็นเพราะความรู้ด้านกลไกในการเขียนเป็นความรู้พื้นฐานที่ไม่ซับซ้อนผู้เรียนที่มีความรู้ความสามารถในการเรียนภาษาในระดับต้น ๆ สามารถศึกษาได้เข้าใจง่าย และไม่ต้องอาศัยเทคนิคอะไรมากนัก นักเรียนกลุ่มนี้จึงสามารถมีความรู้ด้านนี้มากที่สุดและได้คำมีชดิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละสูงกว่าครึ่งหนึ่งเพียงด้านเดียว

การที่นักเรียนหญิง นักเรียนชาย และนักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนขนาดเล็ก ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรได้คะแนนความรู้ต่ำสุดในด้านความคล่องแคล่วในการสื่อสารนั้น อาจเป็นเพราะข้อสอบที่ใช้ในการวัดความรู้ในด้านนี้เป็นข้อสอบที่ต้องการวัดว่านักเรียนรู้จักลักษณะของการใช้ลีลา และภาษาในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายหรือไม่ แต่ในการเรียนการสอนทักษะเขียนครูไม่ได้เน้นให้นักเรียนรู้จักประเภทต่าง ๆ ของการเขียน เพราะจากการศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้และจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมวิชาภาษาอังกฤษ 1-6 ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ผู้วิจัยพบว่า ไม่มีภาระบ่งชี้จุดประสงค์ว่าให้นักเรียนรู้จักแยกแยะประเภทต่าง ๆ ของงานเขียน และผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของรัตนา เล็กพุก (2536: 146) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนในโรงเรียนเอกชนไม่คุ้นเคยกับการให้ระบุประเภทของงานเขียนทั้ง 4 ประเภท จึงไม่สามารถแยกประเภทของงานเขียนออกจากกันได้

สำหรับการที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดใหญ่ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรได้คะแนนความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายด้านไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยคต่ำสุด

อาจเนื่องมาจากการเรียนการสอนในปัจจุบันเน้นความสำคัญในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายมากกว่าความถูกต้องตามรูปแบบของไวยากรณ์อาจทำให้ครูเกิดการละเลยในเรื่องของการเขียนให้ถูกต้องตามรูปแบบไวยากรณ์ของภาษา (รสริน วรรณะภักดิ์, 2531: 120) โดยเฉพาะในโรงเรียนขนาดใหญ่ซึ่งครูผู้สอนส่วนใหญ่ใช้การเรียนการสอนที่ทันสมัยตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจึงอาจจะไม่ค่อยเน้นเรื่องความถูกต้องของรูปแบบไวยากรณ์ทางภาษาทำให้นักเรียนบกพร่องในด้านนี้ได้

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรทุกกลุ่ม ได้คะแนนความสามารถสูงสุดด้านกลไกในการเขียน อาจเนื่องมาจากทักษะด้านกลไกในการเขียนเป็นระดับขั้นของการเขียนที่ง่ายที่สุด (Rebecca M. Vallete and Ranee S. Disick, 1972:17) และครูผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ก็ให้ความสำคัญกับทักษะด้านกลไกในการเขียนมาก ดังจะเห็นได้จากการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ครูโดยทั่วไปปฏิบัติบ่อยครั้งได้แก่ การให้นักเรียนคัดลอกข้อความตามตัวอย่างที่กำหนดให้ การแทนคำในประโยคโดยใช้คำที่ใหม่ (ปาริฉัตร สรญาณธนาวุธ, 2531: 153) ซึ่งล้วนแต่เป็นระดับทักษะด้านกลไก จึงน่าจะเป็นไปได้ว่านักเรียนได้รับการฝึกฝนการเขียนในระดับขั้นดังกล่าวมามากกว่าด้านอื่น ๆ จึงทำคะแนนได้สูงสุดในด้านนี้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รสริน วรรณะภักดิ์ (2531: 117) และศิริพร พัวพันธ์ (2532: 114) ที่พบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายได้ค่ามัชฌิมเลขคณิต จากการทดสอบวัดระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษสูงสุดในระดับที่ 1 คือระดับทักษะกลไก

ในการวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายโดยแยกพิจารณาเป็นด้านต่าง ๆ 5 ด้านพบว่า กลุ่มตัวอย่างประชากรเพศหญิง และกลุ่มประชากรที่เรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดใหญ่ ได้คะแนนต่ำสุดด้านไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยค ซึ่งอาจเป็นเพราะการละเลยในเรื่องของการสอนรูปแบบในการใช้ไวยากรณ์และโครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้องดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ พรรณี บัวโต (2524: 87) ที่พบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของจังหวัดนครปฐม ร้อยละ 47.50 มีความเห็นว่าผลการเรียนทางด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ตนสอนยังไม่เป็นที่พอใจโดยเฉพาะในด้านไวยากรณ์ และงานวิจัยของสกล เกิดผล (2526: 57) และชจร พริ้งเพราะ (2519: 54) ที่พบว่า ข้อบกพร่องที่เป็นปัญหามากที่สุดในการเขียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ ข้อบกพร่องในเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของรัตนา เล็กพุก (2536: 148) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนมีความสามารถในการเขียนเชิงบรรยายด้านไวยากรณ์ต่ำสุด และสิ่งที่น่าจะเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มได้คะแนนด้านไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยคต่ำที่สุด คือ ความรู้ด้านไวยากรณ์ของตัวเองก็ยังไม่แน่นพอที่จะสอนให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในเรื่องดังกล่าวได้ ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของ อุบล สุวรรณชัยรบ (2523: 55) ที่พบว่า ปัญหาในการเขียนของนักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรี ปีที่ 4 วิชาเอกภาษา

อังกฤษในสถาบันอุดมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่พบมากที่สุด คือ การใช้ไวยากรณ์ และงานวิจัยของ สมบูรณ์ วิภาวีนุกูล (2528: 107) ที่พบว่า นักศึกษาระดับครุศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ ปีที่ 3 วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ มีข้อบกพร่องในการใช้โครงสร้างมากที่สุด

สำหรับการกลุ่มประชากรที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพศชาย และกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดเล็กนั้น ได้คะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายต่ำสุดในด้านความคล่องแคล่วในการสื่อความหมายนั้น อาจเป็นเพราะระดับความสามารถของนักเรียนด้วย จากการวิจัย ของ รสริน วรธนะภักดิ์ (2531:117) พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสามารถเขียนได้ผ่านเกณฑ์ในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไกเท่านั้น และ ศิริพร พัวพันธ์ (2532: 114) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สามารถเขียนได้ผ่านเกณฑ์ในระดับ ที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก และระดับที่ 2 คือ ระดับความรู้เท่านั้น สำหรับระดับสื่อสารซึ่งเป็นระดับที่ 4 นั้น นักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ผ่านเกณฑ์ ทั้งนี้อาจมีสาเหตุเนื่องมาจากนักเรียนไม่ค่อยได้มีโอกาสใช้ภาษาเขียนในการสื่อสารจริง ๆ เพราะในการเรียนการสอนนั้นผู้สอนมักไม่ค่อยเห็นความสำคัญของทักษะเขียน และพยายามหลีกเลี่ยงการให้แบบฝึกหัดที่เป็นการเขียนเรียงความเพราะต้องใช้เวลาในการตรวจแก้งานเขียนมาก จึงทำให้นักเรียนมีทักษะหรือความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเขียนในการสื่อความหมายได้น้อยตามไปด้วย

2. จากการเปรียบเทียบทั้งความรู้ และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบาย ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศต่างกัน พบว่า เพศหญิงได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนรวมทั้งความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายแตกต่างจากเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ โดยได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่าเพศชาย แสดงว่านักเรียนหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรมีความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายสูงกว่านักเรียนชายที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ The NAEP ในปี 1980 (The NAEP, 1980 quoted in Roen Duane H. and Donna M. Johnson, 1992: 436) ที่พบว่า ในกลุ่มเด็กอายุประมาณ 17 ปี ขึ้นไปนั้น เด็กหญิงสามารถเขียนงานเขียนได้ดีกว่าเด็กชายในงานเขียน 3 ประเภท คือ งานเขียนเชิงเล่าเรื่อง งานเขียนเชิงชักชวน และงานเขียนเชิงอธิบาย แต่เด็กชายจะเขียนได้ดีกว่าในงานเขียนประเภทตลกขบขัน และจากงานวิจัยของ เอ เอ็น แอปเปิลบี และคณะ (A.N. Applebee et. al, 1990: 21) ก็พบว่า ความสามารถในการเขียนของผู้หญิงและผู้ชายแตกต่างกัน โดยผู้หญิงจะสามารถถ่ายทอดงานเขียนออกมาได้ดีกว่าผู้ชาย และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ โจเซฟ พี บอยล์ (Joseph P. Boyle, 1987 quoted in Susan M. Bacon, 1992: 161) ที่พบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของเพศหญิงและเพศชายแตกต่างกัน โดยเพศหญิงสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีกว่าในทักษะส่งสาร ขณะที่เพศชายสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีกว่าในทักษะรับสาร

สำหรับการเปรียบเทียบความรู้ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดชั้นเรียนต่างกันนั้นพบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ

ของทั้งคะแนนความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายและคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายของนักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนขนาดใหญ่ได้ค่ามัธยฐานเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนเต็มของแบบทดสอบทั้ง 2 ฉบับสูงกว่านักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดเล็ก แสดงว่านักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดใหญ่มีความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายดีกว่านักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดเล็ก ซึ่งผลการวิจัยขัดแย้งกับงานวิจัยของ เจมส์ แอล คอลลินส์ (James L. Collins, 1992: 15) ที่พบว่า การลดจำนวนนักเรียนในชั้นเรียนลง ทำให้ความสามารถในการเรียนและการใช้ภาษาในการอ่านและการเขียนของนักเรียนดีขึ้น ซึ่งหมายความว่า ในชั้นเรียนขนาดเล็กกว่า นักเรียนจะสามารถเรียนได้ดีกว่า ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดใหญ่ มักจะอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ ในขณะที่นักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดเล็กมักจะอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็กถึงขนาดกลาง ขนาดของโรงเรียนน่าจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่จะทำนายความสามารถในการเรียนของนักเรียน ดังนั้นคะแนนของนักเรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดใหญ่ที่ได้จากการทำแบบทดสอบทั้ง 2 ฉบับจึงสูงกว่าคะแนนของกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เรียนในชั้นเรียนที่มีขนาดเล็ก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกาญจนา ปราบพาล และคณะ (2527: 20) ที่พบว่า ขนาดของโรงเรียนก็เป็น ตัวแปรหนึ่งที่จะทำนายประสิทธิภาพในการเรียนของนักเรียน โรงเรียนที่มีขนาดใหญ่กว่าจะสามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าโรงเรียนที่มีขนาดเล็กกว่า และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จอห์น บี คาร์รอล (John B. Carroll อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธรและคณะ, 2525: 14) ที่พบว่าขนาดของสถาบันที่นักเรียนเรียนอยู่ก็เป็นตัวแปรอีกตัวหนึ่งที่ใช้ในการพยากรณ์ระดับความสามารถในการเรียนภาษาต่างประเทศได้ กล่าวคือ ผู้เรียนที่เรียนในสถาบันที่ใหญ่กว่าจะเรียนเก่งกว่าผู้ที่เรียนในสถาบันที่เล็กกว่า เพราะความพร้อมในด้านอาคารสถานที่ อุปกรณ์การเรียนการสอน บุคลากรที่สอน และตัวนักเรียน จะมีมากกว่าสถาบันที่เล็กกว่า

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับ การเปรียบเทียบความรู้ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศและขนาดชั้นเรียนต่างกัน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

1.1 ควรสนับสนุนให้ครูภาษาอังกฤษจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีโอกาสใช้การเขียนเชิงอธิบายในการสื่อสารในชีวิตจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโรงเรียนที่มีนักเรียนชายมาก และโรงเรียนที่มีชั้นเรียนขนาดเล็ก

1.2 ควรจัดให้มีการอบรมเพื่อให้ความรู้แก่ครูภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะเกี่ยวกับการสอนทักษะการเขียนเชิงอธิบาย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

2.1 ควรให้ความรู้กับนักเรียนเกี่ยวกับลักษณะของการเขียนประเภทต่าง ๆ ว่ามีองค์ประกอบแตกต่างกันอย่างไร

2.2 ควรให้นักเรียนมีโอกาสฝึกทักษะเขียนเชิงอธิบายมากยิ่งขึ้น เพื่อให้นักเรียนมีทักษะในการเขียนและมีความคล่องแคล่วในการใช้ลีลาทางภาษาในการสื่อความหมาย

2.3 ควรตระหนักถึงความสำคัญของการสอนไวยากรณ์ และโครงสร้างของประโยคภาษาอังกฤษด้วย ถึงแม้ปัจจุบันการเรียนการสอนจะเน้นที่ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารก็ตาม เพราะไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยคมีความสำคัญต่อความสามารถในการเขียนมาก

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรศึกษาในเรื่องเดียวกันนี้ในระดับที่สูงขึ้นด้วย เช่น ระดับอุดมศึกษา

3.2 ควรศึกษาเรื่องเดียวกันนี้ โดยเปรียบเทียบชั้นเรียนที่มีขนาดใหญ่ และชั้นเรียนที่มีขนาดเล็ก ในโรงเรียนที่มีขนาดเดียวกัน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย